

ИНТЕРВЮ

**Теодора Радева,
Рехабилитатор в Университетска болница "Лозенец":
РАДВАМ СЕ, ЧЕ СИ НАМЕРИХ ТОЧНОТО МЯСТО**

Теодора Радева е от първия випуск за бакалаври по медицинска рехабилитация и ерготерапия в Медицинския факултет на СУ "Св. Кл. Охридски". Тя притежава и магистърски диплом по същата специалност от Медицински университет - София. Магистър е и по логопедия. Има 6-годишен трудов стаж в Отделението по физикална и рехабилитационна медицина на УБ "Лозенец".

- *Вие сте толкова млада, а вече имате няколко дипломи. Защо избрахте точно тези специалности?*

- Баба ми е фармацевт, имам и първи братовчеди - стоматолог и лекар. Но всъщност се запалих по медицината в шести клас от учителката ми по биология.

- *Не Ви ли плашат трудностите и големите отговорности, които ще се изпречват пред Вас?*

- Преди да започна да уча рехабилитация и ерготерапия учих една година ветеринарна медицина в Стара Загора. Но си дадох сметка, че бих искала да помагам на хората. Отговорността наистина е голяма, защото от нас зависи бързото и ефективно възстановяване на пациентите, връщането им към нормалния ритъм на живот, избягването на инвалидизация.

- *Вие работите в болница "Лозенец" вече 6 години. Има ли добра колаборация между поколенията?*

- Да, болницата има добри традиции в това отношение и младите специалисти се чувстват добре тук. Аз се радвам, че намерих точното си място и съм много щастлива, че съм част от екипа на отделението!

- *Не Ви ли е минавало през ума да си потърсите късмета си в чужбина?*

- Когато взех дипломата си мислих по този въпрос, но ме възпряха неизвестността и желанието да бъда със семейството си. Не можем всички да бягаме навън...

- *Какви трудности срещате в работата си?*

- Харесва ми, че в моята практика не се налага да прилагам агресивни методи. Мануалната терапия обаче изисква много усилия, за които много от пациентите не си дават сметка. Някои смятат, че сме просто едни масажисти, но мануалната терапия е много повече от обикновен масаж.

ИНТЕРВЮ

- Какво е отношението Ви към изискването специалистите по здравни грижи да учат през целия живот?

- Да, смятам, че това е нужно, защото медицината се развива с много бързи темпове. Впрочем това важи за специалистите от всички области, които би трябвало непрекъснато да обогатяват знанията си.

- Как Ви възприемат студентите?

- Не само като преподавател, но и като приятел. Това има своята добра страна, защото споделят с мен различни неща - какво им харесва в обучението, какво ги притеснява...

- Значи имате добра обратна връзка.

- Да. Много е приятно, че имам възможност да работя с млади хора.

- За какво мечтаете?

- Бих искала преди всичко да съм здрава, всичко останало се постига. Когато човек работи в среда, където има болни и страдащи хора, започва да си дава по-ясна сметка за ценността на здравето.

- Имате ли време за любими занимания?

- Напоследък ходя на народни танци, които ме зареждат с много положителни емоции. По мои наблюдения все повече българи проявяват интерес към фолклора. Обичам да се занимавам и с моя домашен любимец - едно зайче.

- Колко необичайно! Има ли си име?

- Да, Оризчо. Кръстих го така, защото е шарено като оризче.

- Интелигентно ли е?

- За зайче е изключително възпитано и доста умно. И ми дава много, много любов...

Разговора води Румяна Милева

*Електронен бюлетин на БАПЗГ,
брой 4/2018 г.*